Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

3 mai 2018 *

„Clauză compromisorie – Al șaptelea program-cadru pentru activități de cercetare, de dezvoltare tehnologică și demonstrative (2007-2013) și Programul-cadru pentru cercetare și inovare «Orizont 2020» – Suspendare a plăților și rezilierea contractelor de grant ca urmare a unui audit financiar – Cerere de plată a sumelor datorate de Comisie în cadrul executării contractelor de grant – Răspundere extracontractuală”

În cauza T-48/16,

Sigma Orionis SA, cu sediul în Valbonne (Franța), reprezentată de S. Orlandi și de T. Martin, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de F. Dintilhac și de M. Siekierzyńska, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect, pe de o parte, o cerere întemeiată pe articolul 272 TFUE prin care se solicită obligarea Comisiei la plata către reclamantă a sumelor datorate în temeiul contractelor încheiate în cadrul celui de Al șaptelea program-cadru pentru activități de cercetare, de dezvoltare tehnologică și demonstrative (2007-2013) și al Programului-cadru pentru cercetare și inovare „Orizont 2020” și, pe de altă parte, o cerere întemeiată pe articolul 268 TFUE prin care se solicită repararea prejudiciului pe care reclamanta pretinde că l-a suferit ca urmare a încălcării de către Comisie a obligațiilor care îi revin,

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din doamna I. Pelikánová, președinte, și domnii P. Nihoul (raportor) și J. Svenningsen, judecători,

grefier: doamna M. Marescaux,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 27 iunie 2017,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Reclamanta, Sigma Orionis SA, este o societate de drept francez care activează în domeniul diseminării și al comunicării rezultatelor proiectelor europene în domeniul tehnologiilor informației.

2 Aceasta a încheiat cu Comisia Europeană 36 de acorduri de grant în cadrul celui de Al șaptelea program-cadru pentru activități de cercetare, de dezvoltare tehnologică și demonstrative (2007-2013) (denumit în continuare „PC7”), stabilit prin Decizia nr. 1982/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 decembrie 2006 privind PC7 (JO 2006, L 412, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 59, p. 115).

3 Pe de altă parte, aceleași părți au încheiat opt acorduri de grant în cadrul Programului-cadru pentru cercetare și inovare „Orizont 2020” (denumit în continuare „H2020”) instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1291/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 de instituire a H2020 și de abrogare a Deciziei nr. 1982/2006 (JO 2013, L 347, p. 104).

Ancheta efectuată de OLAF

4 La 24 ianuarie 2014, Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) a deschis împotriva reclamantei o investigație cu privire la acuzații de manipulare a fișelor orare și de acordare de salarii excesive pe oră în cadrul proiectelor care intră sub incidența PC7.

5 Această investigație s-a întemeiat pe articolul 3 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de OLAF și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO 2013, L 248, p. 1).

6 La 14 aprilie 2014, OLAF a notificat reclamanta cu privire la deschiderea investigației în ceea ce o privește. Cu această ocazie, i-au fost solicitate o serie de documente. Pe de altă parte, au fost colectate mărturii ale foștilor angajați ai reclamantei.

7 Aceste elemente au convins OLAF cu privire la necesitatea de a întreprinde un control la fața locului în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO 1996, L 292, p. 2, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 24).

8 Prin scrisoarea din 14 noiembrie 2014, OLAF a informat Procuratura din Grasse (Franța) cu privire la intenția sa de a efectua controale și inspecții la sediul reclamantei. De asemenea, OLAF a solicitat în acest sens toată asistența necesară din partea autorităților franceze, inclusiv adoptarea de măsuri de precauție în cadrul juridic național în scopul conservării probelor.

9 În perioada 2-5 decembrie 2014, OLAF a efectuat astfel de controale și inspecții la fața locului. Anchetatorii au strâns documente și informații. Aceștia au intervievat două persoane în cauză și cinci martori în prezența avocatului reclamantei.

10 La 28 aprilie 2015, OLAF a dat posibilitatea celor două persoane în cauză să își prezinte observațiile cu privire la faptele care le privesc.

11 Ulterior, OLAF a transmis serviciilor Comisiei raportul său final. În acesta din urmă, OLAF a recomandat Comisiei să recupereze suma de 1 545 759 de euro și să ia în considerare adoptarea sancțiunilor administrative și financiare menționate la articolul 109 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO 2012, L 298, p. 1).

Intervenția Comisiei

12 Prin scrisoarea din 7 octombrie 2015, Comisia a informat reclamanta cu privire la intenția sa de a adopta o sancțiune administrativă care consta în excluderea reclamantei de la orice participare la o procedură de atribuire a unui contract sau de acordare a unui grant al Uniunii Europene pentru o perioadă de cinci ani, de a suspenda plățile referitoare la 15 proiecte din cadrul PC7 și la cinci proiecte încheiate în cadrul H2020, de a pune capăt participării sale la 12 proiecte din cadrul PC7 și la toate proiectele încheiate în cadrul H2020, precum și de a încheia participarea sa la pregătirea a șase acorduri de grant încheiate în cadrul H2020.

13 Prin intermediul aceleiași scrisori, i s-a solicitat reclamantei să își prezinte observațiile cu privire la măsurile avute în vedere.

14 Ca răspuns, prin scrisoarea din 28 octombrie 2015, reclamanta a contestat raportul OLAF. Aceasta a susținut că organismul respectiv nu a adus nicio dovadă cu privire la existența unei fraude. De asemenea, aceasta a indicat în scrisoarea respectivă că concluziile OLAF erau false și disproporționate.

15 Ca urmare a acestor schimburi, Comisia a notificat reclamantei rezilierea participării acesteia la trei serii de acorduri, precum și, pentru unele dintre aceste acorduri, suspendarea plăților.

16 Prima serie include două acorduri de grant încheiate în cadrul PC7, care poartă numerele 612451 – CRe-AM și, respectiv, 610947 – RAPP. Prin scrisoarea din 1 decembrie 2015, Comisia a decis să suspende plățile în curs și viitoare, precum și să rezilieze participarea reclamantei la aceste două acorduri. Prin scrisoarea din 21 decembrie 2015, reclamanta a formulat o plângere în fața comitetului Redress II, un comitet de recurs înființat în cadrul Comisiei care face obiectul punctului 5.3 din anexa la Decizia 2011/161/UE, Euratom a Comisiei din 28 februarie 2011 de modificare a Deciziei C(2008) 4617 privind normele de depunere a propunerilor și procedurile de evaluare, selecție și acordare pentru acțiunile indirecte în temeiul PC7 și în temeiul celui de Al șaptelea program-cadru al Comunității Europene a Energiei Atomice (Euratom) pentru activități de cercetare și de formare în domeniul nuclear (2007-2011) (JO 2011, L 75, p. 1). La 29 ianuarie 2016, comitetul Redress II a respins această plângere. Acesta a considerat că procedurile de suspendare, de informare prealabilă și de încetare a participării au fost efectuate în conformitate cu principiile și normele aplicabile. Prin scrisoarea din 2 februarie 2016, ca urmare a respingerii plângerii de către comitetul Redress II, Comisia a confirmat decizia sa de reziliere a participării reclamantei la aceste două acorduri.

17 Cea de a doua serie de acorduri se referă la cele care poartă numerele 609154 – Performer și 314671 – Resilient, încheiate de asemenea în cadrul PC7. Pentru aceste acorduri, suspendarea plăților și rezilierea participării reclamantei au fost notificate la 26 și, respectiv, la 28 ianuarie 2016.

18 Cea de a treia serie se referă la proiectul care intră sub incidența H2020 și, în acest cadru, la acordul care poartă numărul 645775 – Dragon Star Plus. La 27 ianuarie 2016, Comisia a indicat coordonatorului proiectului faptul că participarea reclamantei a făcut obiectul unei măsuri de reziliere.

Procedura națională

19 După ce a adresat Comisiei raportul său, OLAF l-a transmis autorităților franceze, recomandându-le deschiderea de proceduri penale la nivel național în temeiul dreptului francez pentru comportamentele constatate, în măsura în care aceste comportamente intrau sub incidența dreptului respectiv.

20 Ca urmare a acestei comunicări, procureur de la République de Grasse (Procurorul Republicii din Grasse) a solicitat, la 10 aprilie 2015, începerea urmăririi penale împotriva lui X pentru escrocherie, pentru faptele comise între 14 noiembrie 2011 și 10 aprilie 2015 în detrimentul Uniunii. La 15 octombrie 2015, reclamanta, conducerea acesteia și doi dintre directorii săi au fost puși sub acuzare pentru escrocherie.

21 Ca urmare a înaintării cauzei în fața acesteia, chambre de l'instruction de la cour d'appel d'Aix-en-Provence (Camera de instrucție a Curții de Apel din Aix-en-Provence) (Franța) (denumită în continuare „Camera de instrucție") a pronunțat la 17 decembrie 2015 o hotărâre prin care a declarat nule unele documente utilizate de autoritățile franceze în cadrul procedurii penale inițiate în Franța împotriva reclamantei, a conducerii acesteia și a celor doi directori menționați mai sus. Potrivit instanței respective, aceste documente fuseseră obținute cu încălcarea diferitor garanții procedurale destinate să asigure protecția dreptului la apărare. Printre documentele astfel declarate nule a fost inclus raportul final transmis de OLAF autorităților franceze.

22 Prin hotărârea din 19 februarie 2016, tribunal de commerce de Grasse (Tribunalul Comercial din Grasse, Franța) a deschis o procedură de reorganizare judiciară cu privire la reclamantă și a desemnat un administrator judiciar.

23 Aceeași instanță a dispus la 27 aprilie 2016 lichidarea judiciară a reclamantei.

24 La 4 mai 2016, Comisia a declarat drept creanțe asupra pasivului reclamantei sumele pe care le considera datorate de aceasta pentru toate acordurile de grant reziliate. Aceste creanțe, în valoare totală de 2 639 815,4 euro, au fost contestate de reclamantă.

25 La 8 septembrie 2017, tribunal de commerce de Grasse (Tribunalul Comercial din Grasse) a respins, prin două ordonanțe, creanțele declarate de Comisie cu privire la pasivul reclamantei, pe baza faptului că investigația efectuată de OLAF, în urma căreia Comisia a considerat că anumite prestații nu ar fi trebuit să fie plătite reclamantei, a făcut obiectul unei „nulități" pronunțate prin hotărârea Camerei de instrucție la data de 17 decembrie 2015.

Procedura și concluziile părților

26 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 2 februarie 2016, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

27 Prin act separat, depus la grefa Tribunalului în aceeași zi, reclamanta a formulat o cerere de măsuri provizorii.

28 Printr-o scrisoare din 30 septembrie 2016, transmisă la grefa Tribunalului la 3 octombrie 2016, mandatarul lichidator desemnat de tribunal de commerce de Grasse (Tribunalul Comercial din Grasse) a autorizat avocatul reclamantei să continue procedura în fața Tribunalului.

29 Prin Ordonanța din 25 august 2017, Sigma Orionis/Comisia (T-48/16 R, nepublicată, EU:T:2017:585), președintele Tribunalului a respins cererea de măsuri provizorii și a dispus soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată.

30 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera întâi) a decis deschiderea fazei orale a procedurii.

31 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 27 iunie 2017.

32 Faza orală a procedurii a fost închisă la data de 27 iunie 2017.

33 Prin Ordonanța din 25 octombrie 2017, Tribunalul a dispus redeschiderea fazei orale a procedurii, în temeiul articolului 113 din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

34 Prin Decizia din 25 octombrie 2017, președintele Camerei întâi a Tribunalului a hotărât să includă în dosarul cauzei cele două ordonanțe ale tribunal de commerce de Grasse (Tribunalul Comercial din Grasse) din 8 septembrie 2017, menționate la punctul 25 de mai sus, precum și o anexă, ca urmare a depunerii acestor documente la grefa Tribunalului de către reclamantă prin scrisoarea din 22 septembrie 2017.

35 Conform articolului 85 alineatul (4) din Regulamentul de procedură, Tribunalul le-a acordat părților posibilitatea să își exprima poziția cu privire la aceste documente, lucru pe care acestea l-au făcut în termenul acordat.

36 Prin Decizia din 17 noiembrie 2017, Tribunalul a închis din nou faza orală a procedurii și a constatat cauza în pronunțare.

37 Reclamanta solicită Tribunalului:

– să declare că Comisia Europeană și-a încălcat obligațiile contractuale rezultate din contractele de grant din cadrul PC7 și al H2020 atunci când a suspendat în întregime plățile datorate reclamantei în temeiul unui raport de anchetă al OLAF întocmit nelegal;

– să declare că Comisia Europeană și-a încălcat obligațiile contractuale rezultate din contractele de grant din cadrul PC7 și al H2020 atunci când a reziliat contractele menționate în temeiul acestui raport;

– în consecință, obligarea Comisiei la plata sumelor datorate reclamantei în temeiul contractelor din cadrul PC7, respectiv 607 404,49 euro, majorate în conformitate cu articolul II.5.5 cu dobânzi de întârziere, calculate începând de la scadența sumelor datorate, la rata stabilită de Banca Centrală Europeană (BCE) pentru principalele operațiuni de refinanțare, majorată cu 3,5 puncte;

– în consecință, obligarea Comisiei la plata sumelor datorate reclamantei în temeiul contractelor din cadrul H2020, respectiv 226 688,68 euro, majorate în conformitate cu articolul II.21.11.1 cu dobânzi de întârziere, calculate începând de la scadența sumelor datorate, la rata stabilită de BCE pentru principalele operațiuni de refinanțare, majorată cu 3,5 puncte;

– în consecință, obligarea Comisiei la plata de daune interese, de natură extracontractuală, evaluate la 1 500 000 de euro;

– în consecință, obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată;

– cu titlu subsidiar, să dispună desemnarea unui expert în scopul stabilirii sumelor datorate în mod incontestabil reclamantei în temeiul contractelor de grant.

38 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii ca inadmisibilă sau cel puțin ca neîntemeiată;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la acțiunea în neîndeplinirea obligațiilor contractuale

39 În susținerea primelor patru și a celui de al șaptelea capăt de cerere, reclamanta susține că Comisia a procedat la suspendarea plăților și la rezilierea acordurilor în cauză (denumite în continuare „măsurile în litigiu”) cu încălcarea clauzelor contractuale.

Cu privire la competența Tribunalului

40 Cu titlu introductiv, trebuie să se verifice dacă Tribunalul este competent să soluționeze litigiul cu care a fost sesizat.

41 În această privință, trebuie arătat, astfel cum a făcut reclamanta, fără a fi contrazisă de către Comisie, că, potrivit articolului 272 TFUE coroborat cu articolul 256 TFUE, Tribunalul este competent să se pronunțe în primă instanță în temeiul unei clauze compromisorii conținute într-un contract de drept privat încheiat de Uniune sau în numele acesteia.

42 În speță, o astfel de clauză este prevăzută la articolul 9 din acordurile semnate în cadrul PC7 și la articolul 57 din acordurile încheiate în temeiul H2020.

43 Pe această bază, este necesar să se considere, după cum convin părțile, că este stabilită competența Tribunalului pentru cererea prezentată de reclamantă în ceea ce privește încălcarea obligațiilor contractuale ale Comisiei.

Cu privire la legea aplicabilă

44 Reclamanta a sesizat Tribunalul în temeiul articolului 272 TFUE, în aplicarea clauzelor compromisorii cuprinse în acordurile de grant încheiate în cadrul PC7 și al H2020, astfel încât obiectul prezentului litigiu nu este legalitatea unei eventuale decizii adoptate de Comisie și a procedurii administrative care a condus la această adoptare, ci soluționarea unui litigiu contractual născut între două părți contractante, care trebuie să țină seama de dreptul aplicabil acordurilor menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iulie 2016, Comisia/Thales développement et coopération, T-326/13, nepublicată, EU:T:2016:403, punctul 73).

45 Potrivit articolului 9 din acordurile încheiate în cadrul PC7, se aplică, în această ordine, dispozițiile contractuale, actele Comunității Europene și ale Uniunii referitoare la programul de cercetare care a dat naștere acordurilor, Regulamentul financiar privind bugetul general al Uniunii, celelalte norme ale Comunității și ale Uniunii și, în sfârșit, în subsidiar, dreptul belgian. Aceeași normă este prevăzută în esență la articolul 57 din acordurile de grant încheiate în cadrul H2020, potrivit căruia acordurile sunt reglementate de dreptul Uniunii aplicabil și, în subsidiar, de dreptul belgian. Din aceste dispoziții rezultă că, în absența unei contestații cu privire la aplicarea Regulamentului financiar privind bugetul general al Uniunii, normele care trebuie aplicate în prezentul litigiu sunt, în măsura în care sunt relevante, după caz, cele ale dreptului Comunității și ale dreptului Uniunii, precum și, în subsidiar, cele ale dreptului belgian.

Cu privire la admisibilitate

– Cu privire la interesul de a exercita acțiunea

46 Comisia arată că, la data depunerii cererii, aceasta reziliase doar un acord de grant încheiat cu reclamanta.

47 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, reclamanta trebuie să demonstreze că are un interes de a exercita acțiunea născut și actual la momentul introducerii acesteia, pentru ca cererea sa să poată fi examinată pe fond (Hotărârea din 26 februarie 2015, Planet/Comisia, C-564/13 P, EU:C:2015:124, punctul 31).

48 Comisia nu invocă în mod formal o cauză de inadmisibilitate întemeiată pe lipsa interesului reclamantei de a exercita acțiunea, dar, potrivit jurisprudenței, această circumstanță nu împiedică Tribunalul să examineze din oficiu această problemă de admisibilitate și, dacă este cazul, să declare acțiunea inadmisibilă, din moment ce lipsa interesului de a exercita acțiunea constituie o cauză de inadmisibilitate de ordine publică (a se vedea Ordonanța din 4 decembrie 2014, Talanton/Comisia, T-165/13, nepublicată, EU:T:2014:1027, punctul 69 și jurisprudența citată).

49 În înscrisurile sale, reclamanta însumează cuantumurile care îi sunt datorate, potrivit acesteia, în temeiul celor 22 de acorduri de grant încheiate cu Comisia în cadrul PC7 și H2020.

50 La momentul depunerii cererii introductive, fusese reziliată participarea reclamantei la unul dintre acordurile care intră sub incidența H2020 și la patru alte acorduri din cadrul PC7. Acordul reziliat din cadrul H2020 era cel care poartă numărul 645775 – Dragon Star Plus. Pe de altă parte, cele care au fost reziliate în cadrul PC7 poartă numerele 610947 – RAPP, 612451 – CRe-AM, 609154 – Performer și 314671 – Resilient.

51 Prin urmare, pentru aceste cinci acorduri, Comisia adoptase o decizie la momentul depunerii cererii introductive. De aici rezultă că, pentru aceste acorduri, reclamanta avea interesul de a exercita acțiunea impus de jurisprudență la momentul în care aceasta a introdus acțiunea.

52 Acest lucru nu este valabil pentru celelalte 17 acorduri încheiate în cadrul PC7 și al H2020, cu privire la care Comisia nu adoptase încă nicio decizie la momentul introducerii cererii. Pentru aceste acorduri, nu exista un interes de a exercita acțiunea la data introducerii cererii introductive și, în consecință, acțiunea trebuie declarată inadmisibilă, conform jurisprudenței citate la punctul 47 de mai sus.

– Cu privire la cauza de inadmisibilitate, întemeiată pe o lipsă de claritate și de precizie a cererii introductive

53 Comisia consideră că cererea introductivă nu îndeplinește cerințele de claritate și de precizie menționate la articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, întrucât reclamanta își întemeiază argumentația pe nerespectarea unor dispoziții naționale neidentificate.

54 În această privință, este necesar să se arate că, potrivit articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, cererea introductivă trebuie să identifice obiectul litigiului și să prezinte o expunere sumară a motivelor menționate, informațiile trebuind să fie clare și precise, pentru a permite pârâtului să își pregătească argumentele și instanței Uniunii să își exercite controlul (Hotărârea din 15 septembrie 2016, European Dynamics Luxemburg și Evropaïki Dynamiki/EIT, T-481/14, nepublicată, EU:T:2016:498, punctul 460).

55 În speță, din cererea introductivă depusă de reclamantă rezultă că obiectul litigiului este identificat ca unul care pune în discuție măsurile în litigiu adoptate de Comisie. Motivele invocate de reclamantă sunt identificate ca fiind întemeiate pe neîndeplinirea de către Comisie a obligațiilor sale contractuale ca urmare a faptului că măsurile în litigiu ar încălca autoritatea de lucru judecat a hotărârii Camerei de instrucție (primul motiv), pe faptul că raportul OLAF pe care s-a bazat Comisia pentru adoptarea acestor măsuri ar fi fost întocmit cu ajutorul unor probe obținute în condiții contrare dreptului național (al doilea motiv) și drepturilor fundamentale ale Uniunii (al treilea motiv), pe faptul că Comisia nu putea suspenda și rezilia acordurile care intră sub incidența H2020 pe baza unor controale și a unor verificări realizate în cadrul acordurilor care intră sub incidența PC7 (al patrulea motiv) și pe faptul că Comisia ar fi încălcat principiul proporționalității prin adoptarea măsurilor în litigiu (al cincilea motiv).

56 Pe de altă parte, trebuie arătat că, având în vedere argumentația prezentată de Comisie în memoriul în apărare și în duplică, aceasta a fost în măsură să înțeleagă, în mod evident, criticile care i-au fost adresate de către reclamantă.

57 În aceste împrejurări, condițiile de admisibilitate prevăzute de Regulamentul de procedură trebuie considerate îndeplinite și cauza de inadmisibilitate invocată de Comisie trebuie respinsă.

Cu privire la primul și la al doilea capăt de cerere

58 Primul și al doilea capăt de cerere ale reclamantei, care se referă la suspendarea plăților în temeiul contractelor de grant din cadrul PC7 și al H2020 și, respectiv, la rezilierea contractelor menționate, trebuie analizate împreună.

59 Reclamanta invocă cinci motive în susținerea concluziilor. În primul rând, raportul OLAF nu ar putea constitui baza măsurilor în litigiu, întrucât a fost anulat de Camera de instrucție. În al doilea rând, măsurile în litigiu ar fi contrare acordurilor în cauză, din moment ce acestea ar fi întemeiate pe un raport întocmit pe baza unor probe obținute în condiții contrare dreptului național. În al treilea rând, măsurile respective ar fi de asemenea contrare acestor acorduri dat fiind că probele ar fi fost obținute cu încălcarea Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În al patrulea rând, pentru a suspenda și a rezilia acorduri care intră sub incidența H2020, Comisia nu s-ar putea întemeia, după cum a procedat, pe controale și verificări realizate în cadrul acordurilor care intră sub incidența PC7. În al cincilea rând, Comisia ar fi încălcat principiul proporționalității.

– Cu privire la primul motiv, întemeiat pe nerespectarea autorității de lucru judecat de care se bucură hotărârea Camerei de instrucție

60 Potrivit reclamantei, măsurile în litigiu nu puteau fi întemeiate pe raportul final întocmit de OLAF, întrucât acest raport fusese anulat de Camera de instrucție.

61 Ca răspuns la acest argument, Comisia subliniază că, întrucât pregătește deciziile care trebuie luate de aceasta, raportul întocmit de OLAF nu poate fi considerat ca fiind atacabil. Presupunând că este atacabil, acesta nu ar fi putut fi anulat de o instanță națională, întrucât competența de a anula actele adoptate de organele Uniunii aparține în mod exclusiv instanțelor din cadrul acestei ordini juridice.

62 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, numai instanțele Uniunii sunt competente să constate nevaliditatea unui act al Uniunii (a se vedea Hotărârea din 21 decembrie 2011, Air Transport Association of America și alții, C-366/10, EU:C:2011:864, punctul 48 și jurisprudența citată).

63 În aceste condiții, indiferent de ceea ce a reținut Camera de instrucție în hotărârea sa, raportul OLAF rămâne legal în ordinea juridică a Uniunii, atât timp cât nu este invalidat de instanța Uniunii.

64 În conformitate cu termenii utilizați în hotărârea Camerei de instrucție, această instanță a considerat că „întreaga anchetă preliminară, inclusiv ancheta OLAF și actele subsecvente ale acesteia […] trebui[au] să fie anulate, cu excepția sesizării inițiale de informare a Procuraturii din Grasse, a transmiterii de informații către jandarmerie pentru anchetă și a rechizitoriilor care țin numai de oportunitatea urmăririi penale exercitate de Procureur de la République (Procurorul Republicii)”.

65 Cu toate acestea, concluzia prevăzută în această hotărâre, după cum arată Comisia, nu este aceea că raportul întocmit de OLAF ar fi fost anulat în ordinea juridică a Uniunii, ci numai că, potrivit acestei instanțe, „nu [era] nici necesar și nici justificat ca o anchetă efectuată de OLAF în condiții care contravin articolului 6 […] TUE și articolului preliminar al code de procédure pénale (Codul de procedură penală), potrivit căruia trebuie menținut echilibrul între drepturile părților, să poată fi prezentă chiar și cu titlu de simplă informație în cadrul unei proceduri penale privind modul de calcul al timpului petrecut pentru executarea unor licitații cu privire la programe finanțate de Comisia Europeană, fără repunerea în discuție de către Oficiul în cauză, în această etapă a procedurii, a conținutului lucrărilor efectuate”.

66 În aceste condiții, dacă, în executarea hotărârii Camerei de instrucție, raportul OLAF nu putea fi utilizat în cadrul unei proceduri penale declanșate în Franța împotriva membrilor conducerii reclamantei, totuși, în cadrul unei proceduri administrative în temeiul dreptului Uniunii și guvernate de dispoziții contractuale, Comisia se putea întemeia pe raportul menționat al OLAF în scopul de a adopta măsurile în litigiu, atât timp cât raportul respectiv nu fusese invalidat de instanța Uniunii.

67 Reclamanta se întemeiază pe Hotărârea din 30 septembrie 2009, Sison/Consiliul (T-341/07, EU:T:2009:372, punctul 116), pentru a demonstra că, în orice caz, Comisia trebuia să țină seama de hotărârea Camerei de instrucție.

68 În această privință, trebuie arătat că Hotărârea din 30 septembrie 2009, Sison/Consiliul (T-341/07, EU:T:2009:372), se referă la punerea în aplicare a unei reglementări în care deliberările instituției Uniunii trebuie să se întemeieze pe decizii pronunțate de organismele naționale, în special de instanțele care aparțin ordinii interne. Situația este diferită în prezenta cauză, în care nicio dispoziție nu impune Comisiei să se întemeieze pe o decizie care trebuie adoptată de un organism național, nici chiar de o instanță. În orice caz, în Hotărârea din 30 septembrie 2009, Sison/Consiliul (T-341/07, EU:T:2009:372), Tribunalul nu a atribuit instanțelor naționale o competență care să le permită să constate nevaliditatea actelor Uniunii și să constrângă astfel instituțiile Uniunii să delibereze cu luarea în considerare a unei astfel de nevalidități.

69 Aceste considerații nu sunt infirmate de ordonanțele pronunțate de tribunal de commerce de Grasse (Tribunalul Comercial din Grasse) la 8 septembrie 2017, ordonanțe care au fost comunicate Tribunalului de către reclamantă, pentru a căror examinare a fost redeschisă procedura orală, astfel cum se indică la punctele 33-35 de mai sus, și potrivit cărora creanțele prezentate de Comisie nu pot fi admise, întrucât se întemeiază pe o investigație, și anume cea efectuată de OLAF, care a fost declarată „nulă” de Camera de instrucție.

70 Astfel, procedura desfășurată în fața tribunal de commerce de Grasse (Tribunalul Comercial din Grasse) nu poate avea incidență în prezenta acțiune, întrucât, în ceea ce privește compatibilitatea măsurilor în litigiu cu acordurile în cauză și cu normele pe care acestea din urmă le fac aplicabile, această acțiune ține de competența exclusivă a Tribunalului, în temeiul articolului 272 TFUE coroborat cu clauza compromisorie prevăzută în acordurile menționate.

71 În plus, cele două proceduri urmăresc obiective diferite, deoarece prezenta acțiune privește compatibilitatea măsurilor în litigiu cu aceste acorduri și norme, în timp ce, potrivit explicațiilor furnizate de reclamantă, procedura desfășurată în fața tribunal de commerce de Grasse (Tribunalul Comercial din Grasse) urmărea să determine dacă creanțele deținute eventual de Comisie puteau fi luate în considerare în cadrul lichidării întreprinderii.

72 Având în vedere aceste elemente, primul motiv trebuie respins.

– Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului francez

73 Reclamanta susține că OLAF trebuie să respecte dreptul național atunci când efectuează controale și inspecții pe teritoriul unui stat membru, în temeiul regulamentelor aplicabile acestui organism, și anume, pe de o parte, Regulamentul nr. 883/2013 și, pe de altă parte, Regulamentul nr. 2185/96.

74 În susținerea argumentației sale, reclamanta se întemeiază pe:

– articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul nr. 883/2013, potrivit căruia, „[î]n timpul controalelor și inspecțiilor la fața locului, personalul [OLAF] acționează, sub rezerva dreptului Uniunii aplicabil, în conformitate cu regulile și practicile statului membru în cauză”;

– articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 2185/96, care prevede că, în funcție de dreptul Uniunii, inspectorii OLAF trebuie să se conformeze regulilor de procedură stabilite de legea statului membru în cauză;

– articolul 11 alineatul (2) din Regulamentul nr. 883/2013, potrivit căruia „[l]a redactarea rapoarte[lor] și recomandări[lor] [OLAF] se ia în considerare legislația națională a statului membru respectiv”.

75 În speță, dreptul național ar fi fost încălcat cu privire la următoarele trei puncte:

– înainte de a efectua operațiunea în incintele reclamantei, OLAF ar fi trebuit să obțină un mandat din partea unei instanțe naționale;

– în timpul acestei operațiuni, inspectorii săi ar fi trebuit să fie însoțiți de ofițeri de poliție judiciară naționali;

– aceștia ar fi trebuit să o informeze pe reclamantă cu privire la dreptul de care beneficiază de a se opune controalelor și inspecțiilor la fața locului.

76 Ca răspuns la această argumentație, trebuie amintit că, după cum s-a menționat la punctele 62-66 de mai sus, raportul întocmit de OLAF rămâne legal în ordinea juridică a Uniunii atât timp cât nu a fost invalidat de instanțele Uniunii, fără a se aduce atingere deciziilor care pot fi adoptate de către autoritățile sau instanțele naționale cu privire la utilizarea unui astfel de raport în procedurile inițiate în aplicarea dreptului național.

77 Din cea de a treia dispoziție invocată de reclamantă, și anume articolul 11 alineatul (2) din Regulamentul nr. 883/2013, rezultă că rapoartele întocmite de OLAF pot fi utilizate în cadrul procedurilor naționale în măsura în care acestea au fost întocmite în conformitate cu normele și procedurile impuse de dreptul național. În cazul în care dreptul național nu a fost respectat, astfel cum susține în speță reclamanta, consecința va fi că raportul întocmit de către OLAF nu va putea fi utilizat în cadrul procedurilor naționale, fără ca acest lucru să afecteze posibilitatea Comisiei de a-și întemeia deciziile pe documentul menționat.

78 Potrivit celorlalte dispoziții menționate de reclamantă, și anume articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul nr. 883/2013 și articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 2185/96, controalele și inspecțiile la fața locului sunt efectuate de către OLAF în conformitate cu normele și practicile în vigoare în statul membru în cauză, sub rezerva dreptului Uniunii în vigoare.

79 Din aceste dispoziții rezultă că anchetele și inspecțiile la fața locului efectuate de OLAF se înscriu într-un mediu marcat de aplicarea dreptului național, dar că acesta din urmă trebuie, în orice caz, să fie înlocuit de dreptul Uniunii de fiecare dată când acest lucru este prevăzut de Regulamentul nr. 883/2013 sau de Regulamentul nr. 2185/96.

80 În această privință, este necesar să se arate că, în ceea ce privește primul punct în privința căruia ar fi fost încălcat dreptul francez, Regulamentul nr. 883/2013 și Regulamentul nr. 2185/96 nu impun respectarea cerințelor naționale înainte ca OLAF să își efectueze controalele și inspecțiile în incintele unui agent economic, cu excepția cazului în care acesta din urmă se opune.

81 Astfel, numai în acest caz articolul 9 din Regulamentul nr. 2185/96 prevede, la primul său paragraf, că statul membru în cauză acordă inspectorilor OLAF, în conformitate cu normele de drept intern, asistența de care au nevoie pentru a-și îndeplini obligațiile privind efectuarea controlului sau inspecției la fața locului și, la cel de al doilea paragraf, că statele membre trebuie să ia, în caz de nevoie, măsurile necesare în conformitate cu legislația națională. Or, reiese din dosar că reclamanta nu s-a opus controalelor și inspecțiilor la fața locului în cauza aflată pe rolul Tribunalului.

82 Astfel, din moment ce respectarea cerințelor naționale, precum cele referitoare la necesitatea unui mandat prealabil acordat de o instanță națională, nu este prevăzută de Regulamentul nr. 883/2013 și de Regulamentul nr. 2185/96, în absența opoziției din partea agentului economic în cauză, întrucât aceste texte subordonează controalele și inspecțiile la fața locului realizate de OLAF doar condiției existenței unei autorizații eliberate în scris de către directorul general al acestui organism [articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 883/2013 și articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2185/96], argumentația reclamantei trebuie respinsă.

83 Reclamanta arată că, în Hotărârea din 22 octombrie 2002, Roquette Frères (C-94/00, EU:C:2002:603, punctul 48), Curtea a impus Comisiei, în domeniul concurenței, obligații care trebuie respectate în ceea ce privește mandatele judiciare în cadrul procedurilor administrative.

84 Acest argument este neîntemeiat, deoarece, contrar celor susținute de reclamantă, hotărârea citată de aceasta nu impune recurgerea la o instanță națională înainte de a fi efectuate controalele și inspecțiile la fața locului, ci doar precizează, în atenția autorității administrative, că înainte de efectuarea acestor controale și inspecții la fața locului aceasta din urmă trebuie să precizeze obiectul investigației. În speță, o autorizație a fost emisă la 27 noiembrie 2014 de către directorul general al OLAF și a fost prezentată de inspectori la sosirea acestora la sediul reclamantei, unde a fost contrasemnată de directorul reclamantei, care a păstrat o copie a acesteia. Pe de altă parte, conținutul acestei autorizații nu a făcut obiectul vreunei contestații.

85 În ceea ce privește cel de al doilea punct în care dreptul francez nu ar fi fost respectat, trebuie arătat că, în conformitate cu regulamentele aplicabile ale Uniunii Europene:

– inspecțiile sunt efectuate de către inspectorii OLAF sub conducerea directorului general al acestuia din urmă [articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2013, articolul 4 și articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96];

– inspectorii respectivi trebuie să informeze autoritățile naționale înainte de a efectua controalele și inspecțiile la fața locului (articolul 4 primul paragraf din Regulamentul nr. 2185/96);

– inspectorii pot fi însoțiți de agenți naționali, aceștia din urmă fiind trimiși de către autoritățile lor sau acționând în calitate de experți naționali detașați la Comisie (articolul 4 primul paragraf din Regulamentul nr. 2185/96);

– prezența agenților respectivi trebuie acceptată în cazul în care aceștia din urmă își exprimă dorința în acest sens (articolul 4 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2185/96);

– în cazul opoziției la efectuarea unui control sau a unei inspecții la fața locului, autoritățile naționale trebuie să ia măsurile care se impun pentru a asigura îndeplinirea de către OLAF a misiunii sale, în conformitate cu legislația națională (articolul 9 din Regulamentul nr. 2185/96).

86 Din aceste dispoziții reiese că prezența agenților naționali este reglementată de Regulamentul nr. 2185/96 și este impusă de acesta din urmă în două împrejurări, care nu erau îndeplinite în speță cu ocazia controalelor și inspecțiilor la fața locului efectuate de OLAF. Pe de o parte, aceasta este necesară în cazul opoziției din partea unui agent față de controalele și inspecțiile efectuate de OLAF. Potrivit informațiilor furnizate de reclamantă, o astfel de opoziție nu a avut loc. Pe de altă parte, prezența agenților naționali trebuie să fie acceptată în cazul în care aceștia din urmă o solicită.

87 Din dosar rezultă că, în speță, au fost prezenți trei ofițeri naționali în timpul unei părți a operațiunilor, că acești ofițeri au informat directorul general al reclamantei că a fost deschisă o anchetă preliminară cu caracter penal în ceea ce o privește, în temeiul dreptului francez, în paralel cu procedura întemeiată pe dreptul Uniunii, și că, în acest cadru, aceștia au efectuat anumite acte înainte de a părăsi sediul reclamantei în ultima parte a dimineții, fără să își manifeste dorința de a fi prezenți în timpul controalelor și inspecțiilor la fața locului efectuate în temeiul dreptului Uniunii.

88 Astfel, faptul că agenții naționali nu au fost prezenți în timpul întregii operațiuni nu se explica printr-un comportament imputabil OLAF, ci printr-o decizie luată de către aceștia, decizie care, în consecință, nu poate afecta validitatea măsurilor în litigiu adoptate de Comisie pe baza raportului întocmit de acest organism.

89 Reclamanta invocă Hotărârea din 21 septembrie 1989, Hoechst/Comisia (46/87 și 227/88, EU:C:1989:337, punctul 34), în care Curtea ar fi statuat că Comisia trebuia să respecte garanțiile procedurale prevăzute de dreptul național atunci când efectua controale și inspecții la fața locului.

90 Acest argument este neîntemeiat, deoarece, astfel cum reiese din dosar, reclamanta nu s-a opus controalelor și inspecțiilor la fața locului în cauza aflată pe rolul Tribunalului, în timp ce hotărârea invocată se referă la ipoteza în care este solicitată asistența autorităților naționale pentru a face față opoziției manifestate de un agent economic la un control sau o inspecție la fața locului efectuată de Comisie în cadrul unei anchete în materie de concurență.

91 Cu privire la cel de al treilea punct invocat de reclamantă, trebuie constatat că, potrivit articolului 5 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2185/96, agenții economici trebuie să permită accesul la sedii, terenuri, mijloace de transport sau alte spații folosite în scopuri economice, pentru a facilita efectuarea controalelor și inspecțiilor.

92 În completare, articolul 9 din acest regulament prevede că, atunci când agenții economici care fac obiectul unei investigații se opun controlului sau inspecției la fața locului, statul membru în cauză, acționând în conformitate cu normele de drept intern, oferă inspectorilor Comisiei asistența de care au nevoie pentru a-și îndeplini obligațiile privind efectuarea controlului sau inspecției la fața locului. Conform aceleiași dispoziții, statele membre trebuie să ia, în consecință, toate măsurile necesare în conformitate cu legislația națională.

93 Obligația agenților economici de a se supune controalelor și inspecțiilor la fața locului este de asemenea prevăzută, la articolul II.22. alineatele (2)-(4) din anexa II, în acordurile care intră sub incidența PC7 semnate de reclamantă și care stabilesc cadrul în care se desfășoară relațiile contractuale dintre Comisie și aceasta.

94 Este adevărat că Regulamentul nr. 2185/96 prevede, astfel cum s-a arătat la punctul 92 de mai sus, situația în care un agent economic se opune controalelor și inspecțiilor la fața locului efectuate de OLAF și că, în acest caz, poate fi solicitată asistența autorităților naționale, iar operațiunile efectuate de acestea trebuie să fie efectuate în conformitate cu legislația națională.

95 Cu toate acestea, dispoziția respectivă nu atribuie agenților economici dreptul de a se opune operațiunilor avute în vedere de OLAF, ci doar prevede că, în caz de opoziție, aceștia pot fi constrânși să accepte operațiunile respective, cu solicitarea în acest scop a forțelor de ordine interne în condițiile prevăzute de legislația națională.

96 Din dosar reiese că dispoziția respectivă nu s-a aplicat în speță, dat fiind că, după cum a indicat însăși reclamanta, aceasta nu s-a opus controalelor și inspecțiilor la fața locului efectuate de OLAF.

97 Având în vedere toate aceste considerații, motivul trebuie respins.

– *Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea drepturilor fundamentale*

98 În cadrul celui de al treilea motiv, reclamanta susține că măsurile în litigiu nu puteau fi luate de Comisie, întrucât acestea erau întemeiate pe un raport întocmit pe baza unor probe obținute cu încălcarea articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale.

99 În ședință, reclamanta a indicat ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal că, în opinia sa, Comisia este obligată să respecte, în executarea acordurilor încheiate de aceasta, drepturile a căror existență este recunoscută în Carta drepturilor fundamentale. În ceea ce o privește, Comisia a arătat că, în opinia sa, aplicarea acestor drepturi în privința comportamentelor adoptate de instituțiile Uniunii în materie contractuală nu putea face obiectul unei afirmații generale, ci trebuia să fie examinată de la caz la caz, în special în funcție de ceea ce prevăd dispozițiile contractuale.

100 În această privință, este necesar să se arate că, potrivit unei jurisprudențe constante, drepturile fundamentale au natura de principii generale în ordinea juridică a Uniunii (Hotărârea din 17 decembrie 1970, Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, EU:C:1970:114, punctul 4, Hotărârea din 13 mai 2014, Google Spain și Google, C-131/12, EU:C:2014:317, punctul 68, și Hotărârea din 3 iulie 2014, Kamino International Logistics și Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 și C-130/13, EU:C:2014:2041, punctul 69).

101 Aceste drepturi au fost consacrate în Carta drepturilor fundamentale, care face parte din Tratatul UE și prevede, la articolul 51 alineatul (1), fără excepție, că dispozițiile acesteia „se adresează instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, cu respectarea principiului subsidiarității”.

102 În acest sens, drepturile fundamentale au vocația de a reglementa exercițiul competențelor care sunt conferite instituțiilor Uniunii, inclusiv într-un cadru contractual, după cum se aplică și actelor adoptate de statele membre în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii.

103 Acest domeniu general de aplicare al drepturilor fundamentale are drept consecință faptul că, după cum a recunoscut Comisia, această instituție nu poate să suspende plățile datorate unui agent economic sau să rezilieze acordurile care o leagă de un astfel de agent pe baza informațiilor colectate de OLAF cu încălcarea drepturilor fundamentale.

104 Din reglementare reiese, de altfel, că acest din urmă organism, și anume OLAF, este obligat să respecte drepturile fundamentale atunci când efectuează investigații în cadrul sarcinilor care îi sunt încredințate.

105 Astfel, potrivit Regulamentului nr. 883/2013, investigațiile efectuate de OLAF trebuie să fie conforme cu drepturile fundamentale. Această obligație decurge din considerentul (51) al regulamentului respectiv.

106 La rândul său, Regulamentul nr. 2185/96 precizează în considerentul (12) că „controale[le] și inspecții[le] la fața locului sunt efectuate în conformitate cu drepturile fundamentale ale persoanelor vizate”.

107 În speță, reclamanta susține că OLAF a încălcat, în cadrul controalelor și ale inspecțiilor la fața locului pe care le-a efectuat, articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale, potrivit căruia în esență, în cadrul Uniunii, justițiabilii au dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, ceea ce implică în special judecarea în mod public a cauzei acestora, în caz de litigiu, în condiții care garantează independența și imparțialitatea.

108 Potrivit reclamantei, articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a fost încălcat prin faptul că OLAF a efectuat controalele și inspecțiile la fața locului fără ca inspectorii acestui organism să fie însoțiți de ofițeri de poliție naționali, fără ca aceasta să fi fost informată cu privire la dreptul de care ar fi dispus de a se opune acestor operațiuni și fără ca acestea să fi fost autorizate în prealabil de o instanță națională.

109 În ceea ce privește primele două critici formulate de reclamantă, trebuie arătat că reclamanta nu a furnizat elemente de probă care să îi susțină argumentația și în special indicații care să demonstreze că însoțirea de către ofițeri de poliție naționali și dreptul de a fi informată cu privire la posibilitatea de a se opune unei operații desfășurate de OLAF fac obiectul articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale.

110 Pe de altă parte, este suficient să reamintim că, astfel cum s-a arătat la punctele 85-96 de mai sus, normele aplicabile acestor operațiuni nu impun ca inspectorii OLAF să fie însoțiți de ofițeri de poliție naționali în circumstanțele cauzei și că aceste norme nu conferă agenților economici, în special reclamantei, dreptul de a se opune acestor operațiuni și, *a fortiori*, de a fi informați cu privire la existența unui astfel de drept.

111 În ceea ce privește cea de a treia critică formulată de reclamantă, este necesar să se arate că aceasta nu a furnizat Tribunalului elemente care să acrediteze ideea că, în circumstanțele cauzei, din dreptul de care beneficiază justițiabilul de a-i fi judecată cauza de către o instanță în mod independent și imparțial poate decurge o obligație de a obține un mandat judiciar, având în vedere că, pe de o parte, reclamanta a putut sesiza o instanță națională pentru a determina dacă dovezile obținute de OLAF în cadrul operațiunilor criticate puteau fi utilizate în ceea ce o privește în ordinea juridică internă și că, pe de altă parte, aceasta a putut sesiza instanța Uniunii pentru a fi controlate, în ordinea juridică a Uniunii, măsurile adoptate de Comisie pe baza informațiilor obținute în cadrul operațiunilor care fac obiectul criticilor sale.

112 În sfârșit, trebuie amintit că, în temeiul normelor aplicabile operațiunilor desfășurate de OLAF, necesitatea de a obține un mandat judiciar, în cazul în care este prevăzută de dreptul național, se aplică numai în cazul opoziției manifestate de agentul economic, fiind necesar în cazul acesta ca OLAF să recurgă la forțele de ordine naționale, care, în temeiul reglementărilor care le sunt aplicabile, trebuie să respecte normele care aparțin ordinii juridice interne.

113 Or, după cum s-a arătat în special la punctul 81 de mai sus, reclamanta nu s-a opus controalelor și inspecțiilor la fața locului efectuate de OLAF.

114 În sfârșit, reclamanta susține că articolul 53 din Carta drepturilor fundamentale conține o așa-numită clauză de „protecție minimă”, în temeiul căreia OLAF, cu ocazia investigațiilor, ar trebui să respecte normele naționale atunci când acestea conferă justițiabililor garanții mai extinse decât cele prevăzute de dreptul Uniunii.

115 În această privință, trebuie arătat că, potrivit jurisprudenței, această dispoziție nu poate fi interpretată în sensul că permite unui stat membru să împiedice aplicarea unor acte de drept al Uniunii pe deplin conforme cu carta, pentru motivul că acestea nu ar respecta drepturile fundamentale garantate de constituția statului respectiv (Hotărârea din 26 februarie 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, punctul 58).

116 Astfel cum a indicat Curtea, această jurisprudență decurge din principiul supremației dreptului Uniunii, care reprezintă o caracteristică esențială a ordinii juridice a Uniunii și, ca o consecință a sa, invocarea de către un stat membru a unor dispoziții de drept național, fie ele de natură constituțională, nu poate afecta efectul dreptului Uniunii pe teritoriul acestui stat (a se vedea Hotărârea din 26 februarie 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, punctul 59 și jurisprudența citată).

117 În sfârșit, contrar celor susținute de reclamantă, particularii beneficiază de protecție în ceea ce privește drepturile fundamentale cu ocazia controalelor și inspecțiilor la fața locului efectuate de OLAF deoarece, pe de o parte, acest organism trebuie să respecte reglementarea Uniunii care prevede conformitatea acțiunii sale cu aceste drepturi și, pe de altă parte, Comisia nu poate adopta măsuri precum cele în discuție în speță pe baza unor elemente obținute în cursul unor astfel de operațiuni dacă acestea din urmă au fost efectuate cu încălcarea drepturilor menționate, după cum se arată la punctul 103 de mai sus.

118 Pentru aceste motive, al treilea motiv trebuie să fie respins.

– Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe absența efectelor raportului de anchetă al OLAF cu privire la acordurile de grant încheiate în cadrul H2020

119 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamanta susține că, pentru a adopta măsuri în legătură cu acordurile de grant încheiate în cadrul H2020, Comisia nu se putea întemeia pe dovezi sau elemente de probă strânse de OLAF în cadrul unei investigații cu privire la executarea unor proiecte referitoare la PC7.

120 În această privință, trebuie amintit că, în ceea ce privește acordurile de grant încheiate în cadrul H2020, măsurile adoptate de Comisie constau în rezilierea participării reclamantei la acordul cu numărul 645775 – Dragon Star Plus, după cum s-a menționat la punctul 50 de mai sus.

121 Pe de altă parte, este necesar să se arate că drepturile și obligațiile Comisiei în cadrul unui acord semnat de aceasta sunt guvernate de clauzele prevăzute în acordul respectiv.

122 Or, acordul în cauză prevede, la articolul 50.3.1 litera (m), posibilitatea de a rezilia participarea unui beneficiar la acordul menționat în cazul unor erori sistematice sau recurente, al unor nereguli, al fraudei sau al încălcării grave a angajamentelor comise în cadrul altor acorduri.

123 Din această dispoziție rezultă că Comisia poate rezilia participarea reclamantei la acordul în cauză atunci când astfel de erori, nereguli, fraudă sau încălcare gravă a angajamentelor au fost săvârșite în executarea unui acord, indiferent de programul cu care poate fi asociată aceasta din urmă și, prin urmare, chiar dacă acest program nu este cel care poartă sigla H2020.

124 Potrivit investigației realizate de OLAF, reclamanta s-a angajat în comportamente care au constat în manipularea fișelor orare și în acordarea de salarii excesive care i-au permis să finanțeze activități neeligibile și să încalce principiul „nonprofit” în detrimentul bugetului și al imaginii Uniunii. Potrivit acestei investigații, faptele respective au avut loc în mod recurent într-o perioadă de mai mulți ani și au avut un caracter generalizat, deoarece au fost adoptate de către conducerea reclamantei, precum și de directorii acesteia din urmă. În aceste condiții, faptele în cauză constituiau, potrivit informațiilor aflate la dispoziția Comisiei, informații care nu au fost contestate de reclamantă în fața Tribunalului, o încălcare gravă a angajamentelor asumate de reclamantă în temeiul acordurilor încheiate în cadrul PC7, cu consecința că Comisia se găsea în condițiile necesare pentru a putea rezilia participarea reclamantei la acordul în cauză încheiat în cadrul H2020.

125 În consecință, cel de al patrulea motiv invocat de reclamantă trebuie respins ca nefondat.

– Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității

126 În cadrul celui de al cincilea motiv, reclamanta susține că măsurile în litigiu sunt contrare principiului proporționalității.

127 În această privință, trebuie amintit că principiul proporționalității, consacrat de articolul 5 alineatul (4) TUE, este un principiu general de drept al Uniunii care impune instituțiilor Uniunii să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru atingerea obiectivului urmărit în acțiunile pe care acestea le întreprind (Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Diktyo Amyntikon Viomichanion Net/Comisia, T-703/14, nepublicată, EU:T:2017:34, punctul 156).

128 Potrivit jurisprudenței, acest principiu are vocația de a reglementa toate modalitățile de acțiune utilizate de Uniune, indiferent dacă acestea sunt de natură contractuală sau de altă natură. Astfel, în contextul executării obligațiilor contractuale, respectarea acestui principiu contribuie la obligația mai generală a părților unui contract de a-l executa cu bună-credință (Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Diktyo Amyntikon Viomichanion Net/Comisia, T-703/14, nepublicată, EU:T:2017:34, punctul 157).

129 În speță, trebuie analizat dacă această obligație a fost respectată de Comisie atunci când, în cadrul contractual aferent prezentului litigiu, aceasta a adoptat măsurile în litigiu.

130 Potrivit dovezilor și elementelor de probă strânse de OLAF, comportamentele imputate reclamantei constau în manipularea fișelor orare și în acordarea de salarii excesive. Astfel cum s-a arătat la punctul 124 de mai sus, aceste comportamente ar fi permis reclamantei să finanțeze activități neeligibile și să încalce principiul „nonprofit” în detrimentul bugetului și al imaginii Uniunii. Acestea ar fi fost adoptate în mod recurent într-o perioadă de mai mulți ani și ar fi avut un caracter generalizat, fiind adoptate de conducerea reclamantei, precum și de directorii acesteia din urmă.

131 Reclamanta a fost audiată de Comisie înainte de adoptarea fiecăreia dintre măsurile în litigiu. Or, aceasta nu a demonstrat că nu a comis neregulile pe care instituția respectivă i le-a imputat în mod detaliat în scrisoarea adresată la 7 octombrie 2015, constatări pe care această instituție le-a confirmat și le-a completat în deciziile sale de suspendare a plăților și de reziliere a contractelor, în funcție de argumentele dezvoltate de reclamantă în observațiile sale scrise, precum și în deciziile adoptate de comitetul Redress II în cadrul PC7 și în deciziile de confirmare ale Comisiei care au urmat.

132 Pe de altă parte, în cererea introductivă, pe de o parte, reclamanta nu a invocat vreun motiv care să pună în discuție temeinicia analizei Comisiei, în special în ceea ce privește practica reclamantei de supraevaluare a orelor efectuate în mod efectiv de personalul său de conducere și în ceea ce privește practicile sale de stabilire cu efect retroactiv a numărului de ore efectuate de membrii personalului. Pe de altă parte, argumentația dezvoltată în susținerea capetelor sale de cerere nu este de natură să infirme afirmațiile Comisiei, cuprinse în scrisoarea acesteia din 7 octombrie 2015, privind neregulile comise de reclamantă.

133 Or, aceste comportamente trebuie să fie examinate în lumina constrângerilor impuse Comisiei și în special a celor care rezultă din articolul 317 TFUE, care impune acestei instituții să asigure buna gestiune a resurselor Uniunii, și din articolul 325 TFUE, care obligă Uniunea și statele membre să lupte împotriva fraudei și a oricărei alte activități ilegale care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii.

134 În acest context, trebuie constatat că, prin adoptarea măsurilor în litigiu, Comisia a dorit să evite ca reclamantei să îi fie încredințate noi resurse care provin din bugetul Uniunii. Datele colectate de OLAF indicau recurența și caracterul generalizat al comportamentelor interzise adoptate de reclamantă. După primirea acestor informații, Comisia a fost în măsură să se teamă în mod legitim că, dacă ar fi fost transferate, aceste noi resurse ar fi fost utilizate astfel cum fuseseră utilizate cele precedente, și anume fără să fie respectate dispozițiile contractuale aplicabile.

135 În înscrisurile sale, reclamanta formulează două argumente în susținerea motivului întemeiat pe încălcarea de către Comisie a principiului proporționalității.

136 În primul rând, aceasta susține că măsurile luate de Comisie au fost decise fără a ține seama de calitatea muncii realizate de reclamantă, în timp ce, potrivit auditurilor tehnice efectuate până la acel moment cu privire la activitatea sa, resursele puse la dispoziția sa ar fi fost utilizate de aceasta în conformitate cu principiile economiei, eficienței și bunei gestiuni financiare.

137 În această privință, trebuie arătat că auditurile tehnice citate de reclamantă au vizat un obiectiv distinct de cel urmărit de OLAF în ancheta sa. Astfel, acestea au vizat să evalueze în plan intelectual cercetările efectuate de reclamantă cu resursele încredințate de Comisie. În ceea ce privește ancheta desfășurată de OLAF, aceasta a urmărit să stabilească dacă, în plan financiar, resursele obținute din partea Uniunii au fost utilizate în conformitate cu regulile de angajament.

138 Pe de altă parte, indiferent de dreptul aplicabil contractelor de grant în cauză, Comisia este ținută, în temeiul articolului 317 TFUE, de obligația de bună și corectă gestiune financiară a resurselor Uniunii. În sistemul de acordare a granturilor din partea Uniunii, utilizarea acestor granturi este supusă unor reguli care pot conduce la o restituire parțială sau totală a unui grant deja acordat. Prin urmare, beneficiarul unui grant nu dobândește, prin aceasta, niciun drept definitiv la plata integrală a grantului dacă nu respectă condițiile cărora le era subordonat sprijinul (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 mai 2007, Comisia/IIC, T-500/04, EU:T:2007:146, punctul 93).

139 Potrivit unui principiu fundamental care guvernează granturile din partea Uniunii, aceasta nu poate subvenționa decât cheltuielile angajate efectiv. În consecință, pentru ca Comisia să își poată exercita rolul de control, beneficiarii unor astfel de granturi trebuie să dovedească caracterul eligibil al costurilor imputate proiectelor subvenționate. Pentru justificarea atribuirii unui grant specific nu este suficient să se dovedească faptul că proiectul a fost realizat. Beneficiarul ajutorului trebuie, în plus, să dovedească faptul că a efectuat cheltuielile declarate conform condițiilor stabilite pentru acordarea grantului respectiv. Obligația acestuia de respectare a condițiilor financiare stabilite constituie un angajament esențial și, prin aceasta, condiționează atribuirea grantului din partea Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 mai 2007, Comisia/IIC, T-500/04, EU:T:2007:146, punctul 94).

140 În consecință, având în vedere constatările efectuate în raportul de investigație al OLAF cu privire la practicile puse în aplicare de reclamantă, precum și principiile jurisprudențiale sus-menționate, nu se poate reproșa Comisiei că a încălcat principiului proporționalității prin adoptarea măsurilor în litigiu.

141 În al doilea rând, în argumentația sa referitoare la principiul proporționalității, reclamanta susține că Comisia ar fi acționat într-un mod inacceptabil prin adoptarea unor măsuri care afectează toate acordurile încheiate cu aceasta, deși comportamente interzise fuseseră constatate, potrivit acesteia, doar într-un număr limitat de situații. Pentru reclamantă, o reacție mai adecvată ar fi fost aceea de a o informa despre existența unor dificultăți și de a-i cere să adapteze posturile în care apăreau cheltuieli neeligibile.

142 În această privință, este necesar să se arate că măsurile adoptate de Comisie și criticate de reclamantă se înscriau într-un context în care elemente de probă fuseseră comunicate acestei instituții de către organismul oficial însărcinat să lupte împotriva utilizării abuzive a fondurilor care provin de la Uniune, aceste elemente de probă demonstrând că fuseseră comise de către reclamantă fraude grave și recurente în utilizarea acestor fonduri.

143 În acest context, Comisia a putut considera că, prin limitarea suspendării la anumite plăți sau prin rezilierea doar a unei părți a acordurilor încheiate cu reclamanta, interesele financiare ale Uniunii nu ar fi protejate într-un mod îndeajuns de eficient, cu încălcarea obligației pe care i-o impune articolul 317 TFUE sus-menționat. Investigațiile fiind efectuate sub formă de eșantioane, existența

neregulilor constatate într-un acord a putut să afecteze încrederea acordată de Comisie contractantului său și să o conducă la a pune în discuție participarea reclamantei la totalitatea acordurilor încheiate cu aceasta.

144 Din aceste considerații rezultă că cel de al cincilea motiv invocat de reclamantă, și anume motivul întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității, trebuie respins.

145 În temeiul acestor considerații, cele cinci motive invocate de reclamantă în susținerea primului și a celui de al doilea capăt de cerere trebuie respinse.

Cu privire la al treilea și la al patrulea capăt de cerere

146 Prin intermediul celui de al treilea și celui de al patrulea capăt de cerere, reclamanta solicită Tribunalului obligarea Comisiei la plata sumelor a căror plată a fost suspendată nelegal în temeiul contractelor care intră sub incidența PC7 și a H2020 și care se ridică la 607 404,49 euro și, respectiv, 226 688,68 euro, care trebuie majorate cu dobânzi de întârziere.

147 În această privință, trebuie arătat că, astfel cum recunoaște Comisia, în perioada anterioară rezilierii, reclamanta a putut suporta costuri eligibile a căror plată ar putea să o solicite în conformitate cu dispozițiile contractuale aplicabile.

148 Cu toate acestea, trebuie amintit că finanțarea de către Uniune, în aplicarea contractelor de grant, nu reprezintă o remunerație pentru munca efectuată de reclamantă, ci o subvenție acordată unor proiecte pe care aceasta din urmă le desfășoară și a căror plată este supusă unor condiții precise, definite contractual. Finanțarea de către Uniune este destinată să acopere doar costurile eligibile, astfel cum sunt definite în contractele în cauză.

149 În această privință, condițiile generale ale acordurilor de grant care intră sub incidența PC7 prevăd la articolul II.39 alineatul (1) că, în caz de reziliere, contribuțiile Comisiei sunt limitate la costurile eligibile care au fost suportate și acceptate până la data efectivă a rezilierii. În ceea ce privește acordurile de grant care intră sub incidența H2020, articolul 50.3.3 litera (b) prevede că Comisia verifică, pe baza rapoartelor periodice, a raportului final și a raportului privind efectuarea plăților, ca plățile primite de beneficiar să nu depășească contribuția Uniunii (calculată prin aplicarea ratei de rambursare la costurile eligibile declarate de beneficiar și aprobate de Comisie) și ca numai costurile suportate de beneficiar până la rezilierea acordului să fie eligibile.

150 Prin urmare, reclamanta poate pretinde sumele revendicate doar în măsura în care demonstrează în special faptul că acestea corespund unor costuri eligibile care au fost suportate și acceptate până la data efectivă a rezilierii contractului.

151 Or, în speță, reclamanta nu aduce niciun element de probă sau argument specific în această privință. Aceasta se limitează să solicite plata sumelor indicate la punctul 146 de mai sus, fără să explice la ce corespund acestea și fără să prezinte niciun element de natură să justifice aceste cifre în raport cu cerințele prevăzute în dispozițiile contractuale.

152 Rezultă că al treilea și al patrulea capăt de cerere trebuie respinse ca nefondate, fără a fi necesar să se examineze interesul reclamantei de a exercita acțiunea specific acestor capete de cerere.

Cu privire la al șaptelea capăt de cerere

153 Prin intermediul celui de al șaptelea capăt de cerere, reclamanta solicită „cu titlu subsidiar” desemnarea unui expert a cărui misiune ar fi să efectueze un audit financiar al contractelor de grant în litigiu în scopul de a determina cuantumul costurilor eligibile nerambursate și care ar trebui considerate ca

fiind datorate în mod incontestabil. Această cerere trebuie interpretată ca fiind o sugestie ca Tribunalul să dispună o activitate de cercetare judecătorească în temeiul articolului 91 litera (e) din Regulamentul de procedură.

154 În această privință, este necesar să se arate că îi revine reclamantei, în temeiul angajamentelor sale contractuale, sarcina să facă dovada cheltuielilor sale în conformitate cu cerințele de probă impuse de articolul II.14 alineatul (1) din condițiile generale ale acordurilor de grant care intră sub incidența PC7 și de articolul 6 din acordurile de grant care intră sub incidența H2020 (Hotărârea din 22 mai 2007, Comisia/IIC, T-500/04, EU:T:2007:146, punctele 104 și 105, Hotărârea din 17 iunie 2010, CEVA/Comisia, T-428/07 și T-455/07, EU:T:2010:240, punctul 141, și Hotărârea din 5 octombrie 2016, European Children's Fashion Association și Instituto de Economía Pública/EACEA, T-724/14, nepublicată, EU:T:2016:600, punctul 137).

155 Pe de altă parte, Tribunalul este singurul care decide cu privire la eventuala necesitate de a completa informațiile de care dispune cu privire la cauzele cu care este sesizat, prin dispunerea de activități de cercetare judecătorească precum cea solicitată în speță, care nu poate avea ca obiect suplinirea carenței reclamantei în administrarea dovezii (a se vedea Hotărârea din 16 iulie 2009, SELEX Sistemi Integrati/Comisia, C-481/07 P, nepublicată, EU:C:2009:461, punctul 44 și jurisprudența citată). În speță, dat fiind că reclamanta nu a stabilit sumele care ar trebui să îi fie plătite, nu este necesar să se dispună activitatea de cercetare judecătorească solicitată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 noiembrie 2016, Trivisio Prototyping/Comisia, T-184/15, nepublicată, EU:T:2016:652, punctul 102).

Cu privire la cererea de despăgubire extracontractuală

156 Prin intermediul celui de al cincilea capăt de cerere, reclamanta pune în discuție răspunderea extracontractuală a Comisiei.

157 În cererea introductivă, reclamanta susține că a suferit un prejudiciu legat de reputația sa și de registrul său de comenzi. Aceasta indică faptul că a făcut obiectul unui aviz de verificare în sistemul de alertă precoce al Comisiei pe baza informațiilor comunicate de OLAF. Or, acestea din urmă ar fi fost colectate cu încălcarea drepturilor fundamentale ale reclamantei, ceea ce ar constitui o încălcare suficient de gravă a unei norme având ca obiect acordarea de drepturi particularilor, și anume o încălcare vădită și gravă de către instituția în cauză a limitelor care se impun puterii sale de apreciere.

158 În replică, reclamanta solicită repararea prejudiciului material adițional pe care l-a suferit ca urmare a greșelii săvârșite de Comisie, care a utilizat un raport al OLAF întocmit cu ajutorul probelor colectate în mod ilegal în scopul de a adopta măsurile în litigiu. Aceasta arată că neplata sumelor datorate reprezintă o pierdere importantă din cifra de afaceri a reclamantei, dat fiind că societatea realiza cvasitotalitatea cifrei sale de afaceri din proiecte subvenționate de Comisie și de agențiile acesteia. De asemenea, aceasta indică faptul că deschiderea procedurii lichidării agravează prejudiciul material suferit și că avizul de excludere din sistemul de alertă precoce adoptat în ceea ce o privește ca urmare a reorganizării sale judiciare o împiedică în orice caz să primească noi finanțări în temeiul contractelor de grant care intră sub incidența PC7 și a H2020.

159 În urma unei întrebări adresate de Tribunal, reclamanta a precizat în ședință că își limitează argumentația privind eroarea imputată Comisiei la încălcarea dreptului național și a drepturilor fundamentale de către inspectorii OLAF cu ocazia controalelor și inspecțiilor efectuate între 2 și 5 decembrie 2014. Potrivit reclamantei, eroarea respectivă implică faptul că, din cauza suspendării plăților, a rezilierii acordurilor și a neîncheierii unor noi contracte, aceasta nu a putut să își onoreze datoriile și, din acest motiv, s-a deschis procedura lichidării în ceea ce o privește. Prin atingerea adusă reputației reclamantei și prin împiedicarea oricărei reluări a activităților pe termen scurt sau mediu, această lichidare ar fi agravat prejudiciul material suferit de reclamantă.

160 În această privință, trebuie amintit că angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii, în sensul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, pentru comportamentul ilicit al organelor sale este supusă întrunirii unui ansamblu de condiții, și anume nelegalitatea comportamentului reproșat instituțiilor, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între comportamentul pretins și prejudiciul invocat (a se vedea Hotărârea din 2 martie 2010, Arcelor/Parlamentul și Consiliul, T-16/04, EU:T:2010:54, punctul 139 și jurisprudența citată).

161 Dat fiind caracterul cumulativ al acestor condiții, acțiunea trebuie respinsă în cazul în care fie și numai una dintre aceste condiții nu este îndeplinită (a se vedea Hotărârea din 2 martie 2010, Arcelor/Parlamentul și Consiliul, T-16/04, EU:T:2010:54, punctul 140 și jurisprudența citată).

162 Pe de altă parte, este necesar să se observe că încălcarea unei dispoziții contractuale de către o instituție nu poate, în sine, să angajeze răspunderea extracontractuală a instituției menționate față de una dintre părțile cu care a încheiat contractul care cuprinde acea dispoziție. Astfel, într-un asemenea caz, nelegalitatea imputabilă instituției respective are o origine pur contractuală și provine din angajamentul său ca parte contractantă, iar nu din vreo altă calitate, precum cea de autoritate administrativă. În consecință, în asemenea împrejurări, afirmația privind o încălcare a unei dispoziții contractuale în susținerea unei cereri de despăgubire extracontractuală trebuie declarată inoperantă (Hotărârea din 18 noiembrie 2015, Synergy Hellas/Comisia, T-106/13, EU:T:2015:860, punctul 149).

163 Cu toate acestea, nu se poate exclude posibilitatea coexistenței răspunderii contractuale și a celei extracontractuale a unei instituții a Uniunii față de unul dintre contractanții săi. Astfel, natura comportamentelor nelegale imputabile unei instituții care produc un prejudiciu ce poate face obiectul unei cereri de despăgubire extracontractuală nu este predefinită (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 martie 2004, Ombudsmanul/Lamberts, C-234/02 P, EU:C:2004:174, punctul 59 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 18 decembrie 2009, Arizmendi și alții/Consiliul și Comisia, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 și T-484/04, EU:T:2009:530, punctul 65).

164 Presupunând că este prezentă o astfel de coexistență a răspunderilor instituțiilor, ea nu ar fi totuși posibilă decât cu condiția ca, pe de o parte, nelegalitatea care este imputată instituției în cauză să constituie o neîndeplinire nu numai a unei obligații contractuale, ci și a unei obligații generale care îi incumbă și ca, pe de altă parte, în raport cu obligația generală menționată, această nelegalitate să fi produs un prejudiciu, altul decât de cel care rezultă din executarea incorectă a contractului (Hotărârea din 18 noiembrie 2015, Synergy Hellas/Comisia, T-106/13, EU:T:2015:860, punctul 150).

165 În speță, obiecția invocată de reclamantă în susținerea cererii sale de despăgubire extracontractuală, rezumată la punctul 159 de mai sus, coincide cu pretinsele încălcări de origine contractuală invocate de reclamantă în cadrul primului și al celui de al doilea capăt de cerere și nu se invocă vreun alt prejudiciu în afară de cele care rezultă din executarea incorectă a contractului.

166 În orice caz, în prezenta hotărâre s-a stabilit, ca urmare a examinării primului și a celui de al doilea motiv al reclamantei, formulate în sprijinul acțiunii acesteia în încălcarea obligațiilor contractuale ale Comisiei, că afirmațiile reclamantei care au fost prezentate la punctul 159 de mai sus trebuie respinse.

167 Întrucât reclamanta nu poate demonstra faptul că Comisia a săvârșit o eroare susceptibilă să îi angajeze responsabilitatea, cererea de despăgubire extracontractuală pe care aceasta a formulat-o ar fi, în orice caz, nefondată.

168 Având în vedere toate aceste elemente, acțiunea trebuie respinsă în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

169 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În speță, întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei, inclusiv a cheltuielilor de judecată aferente procedurii de măsuri provizorii.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Sigma Orionis SA la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor aferente procedurii de măsuri provizorii.

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 3 mai 2018.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei 1

Ancheta efectuată de OLAF 2

Intervenția Comisiei 3

Procedura națională 4

Procedura și concluziile părților 4

În drept 6

Cu privire la acțiunea în neîndeplinirea obligațiilor contractuale 6

Cu privire la competența Tribunalului 6

Cu privire la legea aplicabilă 6

Cu privire la admisibilitate 7

– Cu privire la interesul de a exercita acțiunea 7

– Cu privire la cauza de inadmisibilitate, întemeiată pe o lipsă de claritate și de precizie a cererii introductive 7

Cu privire la primul și la al doilea capăt de cerere 8

– Cu privire la primul motiv, întemeiat pe nerespectarea autorității de lucru judecat de care se bucură hotărârea Camerei de instrucție 8

– Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului francez 10

– Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea drepturilor fundamentale 13

– Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe absența efectelor raportului de anchetă al OLAF cu privire la acordurile de grant încheiate în cadrul H2020 15

– Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității 16

Cu privire la al treilea și la al patrulea capăt de cerere 18

Cu privire la al șaptelea capăt de cerere 18

Cu privire la cererea de despăgubire extracontractuală 19

Cu privire la cheltuielile de judecată 21